R. 1922.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 13. 31 sierpnia 1922 r.

TREŚĆ:

Do Pana
D-ra JÓZEFA RACZYŃSKIEGO
w Warszawie.

Mianuję Pana Kierownikiem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Naczelnik Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

Warszawa-Belweder, dnia 31 lipca 1922 r.

(„Monitor Polski" Nr. 172 z dnia 1.VIII 1922 r.).

Do Pana
D-ra JÓZEFA RACZYŃSKIEGO,
Kierownika Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Rolnictwa i Dóbr Panstwowych.

Naczelnik Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

Warszawa-Belweder, dnia 21 sierpnia 1922 r.

(„Monitor Polski" Nr. 189 z dnia 22 VIII 1922 r.)

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 lipca 1922 r.

o rozciągnięciu na obszar Ziemi Wileńskiej mocy obowiązującej ustawy z dnia 18 listopada 1921 r. w przedmiocie zmiany art. 1178 ustawy lekarskiej (Zbiór Praw Ces. Ros. tom XIII, wydanie 1905 r.).

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego rozciąga się moc obowiązującą ustawy z dnia 18 listopada 1921 r. w przedmiocie zmiany art. 1178 ustawy lekarskiej (Zbiór Praw Ces. Ros. tom XIII, wydanie 1905 r.) (Dz. U. R. P. № 99 poz. 712).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 60 z dn. 4.VIII 1922 r. poz. 541).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 30 czerwca 1922 r.

w przedmiocie podwyższenia opłat za egzaminy dla leśników oraz wynagrodzenia członków komisyj egzaminacyjnych.

Na podstawie art. 27 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. Pr. K. P. rok 1918 № 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu b. austr. Ministerstwa Rolnictwa z dnia 3 lutego 1903 r. o egzaminach rządowych dla leśników, jakoteż dla pomocników w służbie leśnej ochronnej i technicznej (austr. Dz. U. P. № 30) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ustępie pierwszym § 23 wyrazy: „30 kor." zastępuje się wyrazami: „3000 marek";
2) w ustępie pierwszym § 24 po słowach: „zwrot kosztów podróży tam i napowrót od miejsca zamieszkania do miejsca egzaminu" dodaje się słowa: „jakoteż djety"; słowa: „urzędnicy rządowi VIII klasy rangi" zastępuje się słowami: „urzędnicy VII stopnia służbowego"; słowa: „jeżeli nie są urzędnikami rządowymi"... i t. d. do końca ustępu pierwszego — zastępuje się słowami: „po 500 marek dziennie";
3) w ustępie drugim § 24 słowa: „VIII klasy rangi" zastępuje się słowami: „VII stopnia służbowego";
4) ustęp trzeci § 24 otrzymuje następujące brzmienie: „Przepisy o zwrocie kosztów podróży oraz djet, zawarte w ustępie pierwszym, mają analogiczne zastosowanie do przejazdu tam i z powrotem ze stałego miejsca egzaminu do miejsca egzaminu w lesie";
5) § 25 uchyla się;
6) w § 47 wyrazy: „10 kor." zastępuje się wyrazami: „1000 marek";
7) § 48 uchyla się.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 60 z dn. 4.VIII 1922 r. poz. 547).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 lipca 1922 r.

w przedmiocie likwidacji spraw inspektoratów pomocy rolnej we Lwowie i Krakowie.

Na zasadzie art. 2 i 4 ustawy z dnia 3 grudnia 1920 r. o tymczasowej organizacji władz administracyjnych II instancji (województw) na obszarze b. Królestwa Galicji i Lodomerji i w W. Ks. Krakowskiem oraz na wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej obszarach Spisza i Orawy (Dz. U. R. P. № 117 poz. 768) zarządza się co następuje:

§ 1. Zlikwidowanie spraw, dotyczących pomocy rolnej na obszarze b. zaboru austrjackiego, załatwianych przez b. inspektoraty pomocy rolnej we Lwowie i Krakowie, powierza się:

1) wojewodzie lwowskiemu w stosunku do spraw, załatwianych przez b. inspektorat pomocy rolnej we Lwowie,
2) wojewodzie krakowskiemu w stosunku do spraw, załatwianych przez b. inspektorat pomocy rolnej w Krakowie.

§ 2. Wojewoda lwowski ma prawo wydawania bezpośrednio poleceń dotyczących likwidowanych spraw pomocy rolnej władzom administracyjnym i skarbowym I instancji na całym obszarze, który należał do terytorjalnej właściwości inspektoratu pomocy rolnej we Lwowie.

Wojewoda krakowski ma również prawo bezpośredniego wydawania poleceń, dotyczących likwidowanych spraw pomocy rolnej, władzom administracyjnym i skarbowym I instancji tych obszarów obecnego województwa lwowskiego, które należały do terytorjalnej właściwości inspektoratu pomocy rolnej w Krakowie.

§ 3. Wymienieni w § 1 wojewodowie winni uporządkować akta, rachunkowość i dokumenty. dotyczące pomocy rolnej, udzielonej przez b. inspektoraty pomocy rolnej we Lwowie i Krakowie, oraz przekazać Państwowemu Bankowi Rolnemu dokumenty, potrzebne do wyegzekwowania udzielonych na pomoc rolną pożyczek wraz z oprocentowaniem.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
A. Kamieński

(Dziennik Ustaw № 64 z dn. 11.VIII 1922 r. poz. 571).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 lipca 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu z dnia 16 stycznia 1919 r. o organizacji urzędów ochrony lasów na Ziemię Wileńską.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego rozciąga się moc obowiązującą dekretu z dnia 16 stycznia 1919 r. w przedmiocie organizacji urzędów ochrony lasów (Dz. P. P. P. № 8, poz. 117) z zastosowaniem niżej podanych przepisów przechodnich.

§ 2. Do czasu mianowania komisarzy ochrony lasów obowiązki ich spełniać będą nadleśniczowie, wyznaczeni przez okręgowego inspektora ochrony lasów, w porozumieniu z naczelnikiem zarządu lasów państwowych w Wilnie.

§ 3. Dla powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego, brasławskiego, dziśnieńskiego, duniłowiczowskiego i wilejskiego tworzy się komisję okręgową ochrony lasów z siedzibą w Wilnie.

§ 4. Do czasu utworzenia komisji okręgowej ziemskiej przewodniczącym komisji ochrony lasów w Wilnie będzie delegat Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 5. Postępowanie rozpoczęte i niezakończone przez dotychczasowe odpowiednie urzędy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, będzie zakończone przez władze, ustanowione niniejszem rozporządzeniem, stosownie do wprowadzonych przez to rozporządzenie przepisów.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z niem przepisy.

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 64 z dn. 11.VIII. 1922 r. poz. 572).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 lipca 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej rozporządzenia dotyczącego organizacji zarządu lasów państwowych.

Na podstawie art. 5 ustawy z 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) oraz art. 15 i 27 dekretu z 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. P. K. P. № 1 poz. 1) — zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego rozciąga się moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z 23 listopada 1920 r. w przedmiocie organizacji i zakresu działania okręgowych zarządów lasów państwowych (Dz. U. R. P. № 114, poz. 753).

§ 2. Ustanawia się zarząd okręgowy lasów państwowych w Wilnie obejmujący powiaty: wileński, oszmiański, święciański, trocki i brasławski Ziemi Wileńskiej oraz powiaty: dziśnieński, duniłowiczowski, lidzki, stołpecki, wilejski i wołożyński województwa nowogródzkiego i powiat grodzieński województwa białostockiego.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy niezgodne z niniejszem rozporządzeniem.

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 64 z dnia 11.VIII 1922 r. poz. 573).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 lipca 1922 r.

w przedmiocie zmian właściwości terytorjalnej zarządów okręgowych lasów państwowych w Warszawie, Radomiu, Białowieży i Łucku.

Na podstawie artykułów 15 i 27 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. P. K. P. № 1 poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Z właściwości terytorjalnej zarządu okręgowego lasów państwowych w Radomiu ustanowionej w § 4 ust. II rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1920 r. w przedmiocie ozganizacji i zakresu

działania okręgowych zarządów lasów państwowych (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 114 poz. 753) wyłącza się powiaty będziński i częstochowski i włącza się je do właściwości terytorjalnej zarządu okręgowego lasów państwowych w Warszawie ustanowionej w § 4 ust. I tegoż rozporządzenia.

§ 2. Ustępy a) i b) § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego mocy rozporządzeń, dotyczących organizacji zarządu dóbr i lasów państwowych (Dz. U. R. P. № 71, poz. 475), otrzymuje brzmienie następujące:

„a) zarząd okręgowy lasów państwowych w Białowieży, obejmujący powiaty: brzeski, drohiczyński, kobryński, kosowski, łuniniecki, piński i prużański województwa poleskiego, powiaty: baranowicki, nieświeski, nowogródzki i słonimski województwa nowogródzkiego oraz powiat wołkowyski i gminy: białowieską, masowską i suchopolską powiatu bielskiego województwa białostockiego i

b) zarząd okręgowy lasów państwowych w Łucku, obejmujący obszar województwa wołyńskiego oraz powiatów: kamień-koszyrskiego i sarneńskiego województwa poleskiego".

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 64 z dn. 11.VIII 1922 r. poz. 574).

Ustawa

z dnia 28 lipca 1922 r.

w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. № 21 poz. 165).

Art. 1. Ustęp drugi art. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. № 21 poz. 165) otrzymuje brzmienie następujące:

„Komisje dyscyplinarne są następujące:

1) komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach, podlegających bezpośrednio władzy naczelnej,

2) wyższe komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach naczelnych,

3) Najwyższa Komisja Dyscyplinarna, czynna przy Prezydencie Ministrów".

Art. 2. W ustępie pierwszym art. 2 tejże ustawy w wierszu czwartym po wyrazach: „Przewodniczącego, zastępców i członków" zmienia się słowo „wyższej" na słowo „Najwyższej" oraz po wyrazach: „te same osoby w Komisjach dyscyplinarnych" dodaje się wyrazy: „i wyższych Komisjach dyscyplinarnych".

Art. 3. Art. 3 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

Pierwszą instancją, orzekającą w sprawach dyscyplinarnych, są:

1) komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach podlegających bezpośrednio władzy naczelnej dla wszystkich urzędników od XII do VII stopnia służbowego włącznie oraz funkcjonarjuszów niższych, pełniących służbę przy odnośnej władzy lub przy jednej z podległych jej władz, albo których sprawy dyscyplinarne przekazano w myśl art. 1 ustępu przedostatniego;

2) wyższe komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach naczelnych—dla wszystkich urzędników oraz funkcjonarjuszów niższych należących do personelu władzy naczelnej, tudzież dla urzędników władz podwładnych tego samego działu zarządu państwowego od VI stopnia służbowego wzwyż.

Drugą instancją dla spraw dyscyplinarnych są:

1) wyższe komisje dyscyplinarne, ustanowione przy właściwych władzach naczelnych dla tych orzeczeń komisyj dyscyplinarnych, które stanowią albo kary porządkowe po myśli art. 73, albo kary dyscyplinarne po myśli art. 77 punkt 1) i 2) ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164);

2) Najwyższa Komisja Dyscyplinarna, ustanowiona przy Prezydencie Ministrów dla tych orzeczeń komisyj dyscyplinarnych, które stanowią kary dyscyplinarne po myśli art. 77 punkt 3), 4) i 5) ustawy o państwowej służbie cywilnej, oraz dla orzeczeń, które wydane zostały przez wyższe komisje dyscyplinarne, jako I instancje.

Postanowienie ustępu 2 niniejszego artykułu nie stosuje się do spraw które wpłynęły przed dniem 1 lipca 1922 r.".

Art. 4. W art. 5 tejże ustawy wyraz „wyższa" zastępuje się wyrazem „Najwyższa".

Art. 5. Do art. 7 ustawy wprowadza się nowy ustęp, jako ustęp 3 który opiewa:

„W skład komisji dyscyplinarnej dla urzędników zarządu sprawiedliwości, podlegających niniejszej ustawie, wchodzić mogą sędziowie, zatrudnieni w okręgu służbowym tej władzy, przy której komisja dyscyplinarna jest ustanowioną".

Art. 6. W ustępie pierwszym art. 44 tejże ustawy w wierszu czwartym po wyrazie „wyższej" dodaje się wyrazy: „względnie Najwyższej".

Art. 7. W art. 45 tejże ustawy w wierszu ostatnim po wyrazie „wyższej" dodaje się wyrazy: „lub Najwyższej".

Art. 8. W ustępie pierwszym art. 69 tejże ustawy w wierszu szóstym wyraz „wyższa" zastępuje się wyrazem „Najwyższa".

Art. 9. W wierszu 3 ustępu 1 art. 71 po słowach: „aplikanci sądowi“ dodaje się słowa: „pracownicy państwowych kolei żelaznych”, zaś w ustępie 3 tego artykułu po wyrazach: „poczt i telegrafów” skreśla się wyrazy: „pracowników państwowych kolei żelaznych”.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezydentowi Ministrów i innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1922 r.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
J. Nowak

[1] (Dziennik Ustaw № 65 z dn. 16.VIII 1922 r. poz. 582).

N o w e l a

z dnia 28 lipca 1922 roku

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466).

Art. 1. W art. 7 powołanej ustawy w punkcie d) skreśla się wyrazy: „w ciągu roku” i zastępuje się wyrazami: „w ciągu pół roku”.

Art. 2. Art. 8 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:
„Przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych na emeryturę zarządza z reguły ta władza, która powołana jest do ich mianowania. Ta sama władza może upoważnić podległe sobie bezpośrednio władze do przenoszenia na emeryturę pewnych kategoryj funkcjonarjuszów, których mianowanie jest zastrzeżone kompetencji władzy przełożonej”.

Art. 3. W art. 20 ustęp ostatni tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:
„Jeżeli emeryt obejmie jakiekolwiek czynności w służbie państwowej za wynagrodzeniem, może pobierać tylko taką część uposażenia emerytalnego, która wraz z tem wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia przywiązanego do stanowiska, piastowanego ostatnio przez emeryta w służbie czynnej”.

Art. 4. W art. 24 tejże ustawy skreśla się ustęp ostatni.

Art. 5. Art. 35 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:
„Prawo do pobierania pensji wdowiej lub sierocej zawiesza się w wypadkach:
- a) przebywania bez zezwolenia Ministra Skarbu dłużej niż pół roku poza granicami Państwa — na czas takiego pobytu zagranicą;
- b) utraty obywatelstwa polskiego — do chwili ponownego odzyskania;

c) na czas pobierania zaopatrzenia z tytułu śmierci męża, względnie ojca, na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa i przewyższają pensję wdowią lub sierocą.

Jeżeli sierota zajmuje jakiekolwiek stanowisko w służbie państwowej, do którego przywiązane jest stałe roczne uposażenie, wstrzymuje się pensję sierocą, o ile uposażenie to jest wyższe od przyznanego zaopatrzenia sierocego.

Prawo do pobierania pensji sierocej zawiesza się również na czas uwzględnienia sieroty przy wymierzaniu dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjusza państwowego (matki, ojczyma, macochy)".

Art. 6. Art. 36 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wdowa po funkcjonarjuszu państwowym, która z tytułu zajmowania stanowiska w służbie państwowej nabyła praw emerytalnych, pobiera obok uposażenia emerytalnego także pensję wdowią".

Art. 7. W art. 38 tejże ustawy ustęp 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wdowie po funkcjonarjuszu państwowym, zmarłym w czynnej służbie, albo na emeryturze, należy się niezależnie od zaopatrzenia, przewidzianego w art 22, 23 i 37, pośmiertne w wysokości trzymiesięcznego pełnego uposażenia w służbie czynnej lub na emeryturze, pobieranego ostatnio przez zmarłego, o ile w chwili jego śmierci żyła z nim w wspólności małżeńskiej".

Art. 8. W art. 40 tejże ustawy dodaje się ustęp drugi:

„Postanowienie powyższe nie dotyczy zapowiedzeń i zajęć z tytułu alimentów i należności Skarbu Panstwa, wynikłej w związku ze służbą. Wysokość zapowiedzenia, względnie zajęcia, nie może przewyższać 1/5 uposażenia emerytalnego".

Art. 9. Do art. 41 dodaje się ustęp następujący:

„Przepis powyższy winien być stosowany również do księży emerytów".

Wprowadza się art. 41 a w brzmieniu następującem:

„Funkcjonarjusz państwowy przy przeniesieniu na emeryturę ma prawo do zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia się z rodziną do przyszłego miejsca zamieszkania na warunkach, przysługujących funkcjonarjuszom państwowym w czynnej służbie przy przesiedleniach służbowych. Z prawa tego winien on skorzystać w ciągu jednego roku od dnia przeniesienia go na emeryturę.

Prawo to przysługuje również wdowie i sierotom po funkcjonarjuszu państwowym, zmarłym w czynnej służbie; z prawa tego winny one skorzystać w ciągu jednego roku od śmierci męża, względnie ojca".

Art. 10. W art. 43 tejże ustawy skreśla się wyrazy: „o ile posiadają obywatelstwo polskie" i na to miejsce wstawia się wyrazy: „o ile są obywatelami polskimi w myśl art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44), jak również o ile uznani zostali w myśl art. 3 tejże ustawy za obywateli Państwa Polskiego".

Do art. 43 dodaje się nowy ustęp 3 w brzmieniu następującem:

„Emerytowanych urzędników b. galicyjskiego wydziału krajowego należy traktować narówni z emerytowanymi urzędnikami Państwa Polskiego".

Art. 11. Do ustępu 4 art. 44 dodaje się następujące słowa:

„z wyjątkiem urzędników /b. galicyjskiego wydziału krajowego, do których ma być zastosowane postanowienie art. 42".

Art. 12. W art. 47 tejże ustawy skreśla się wyrazy: „i zmarli przed upływem lat pięciu".

Art. 13. Art. 48 tejże ustawy skreśla się.

Art. 14. W art. 49 tejże ustawy skreśla się w ust. 2 lit. a) wyrazy „ustęp 1".

Art. 15. W art. 52 tejże ustawy dodaje się po wyrazach: „art. 40' wyrazy: „ustep 1".

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezydentow Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każ demu z nich zakresie działania.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, wypływające jednak z niej zmiany w ustawie emerytalnej funkcjonarjuszów panstwowych z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70 poz. 466) obowiązują od dnia 1 października 1921 r.

Marszałek:
Trampczyński

Prezydent Ministrów:
J. Nowak

Minister Skarbu:
Jastrzębski

(Dziennik Ustaw № 65 z dn. 16.VIII 1922 r. poz. 583).

Ustawa

z dnia 28 lipca 1922 r.

dotycząca rozszerzenia zakresu działania ustawy z dnia 29 lipca 1921 r. w przedmiocie przeznaczenia terenów za cytadelą oraz pasa ziemi wzdłuż ulicy Górnej w Warszawie pod budowę domów (Dz. U. R. P. № 69 poz. 448).

Art. 1. Zakres działania ustawy z dnia 29 lipca 1921 r. w przedmiocie przeznaczenia terenów za cytadelą oraz pasa ziemi wzdłuż ulicy Górnej w Warszawie pod budowę domów (Dz. U. R. P. № 69 poz. 448) roz

szerza się na trójkątny kawałek gruntu o powierzchni 17.841 metr. kw., położony między ulicami Górną, Myśliwiecką a nowo projektowaną.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrom: Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Robót Publicznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Minister Skarbu:
Jastrzębski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
Rybczyński

(Dziennik Ustaw № 67 z dn. 22.VIII 1922 r. poz. 601).

Ustawa

z dnia 28 lipca 1922 r.

w przedmiocie zbycia lub zamiany nieruchomych majątków, które przeszły lub przejdą na rzecz Państwa w myśl ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu traktatu pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 70, poz. 467).

Art. 1. Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 17 marca 1921 r. „Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej" (Dz. U. R. P. № 44, poz. 267) upoważnia się Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Spraw Wojskowych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, oraz Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego do zbycia lub zamiany nieruchomych majątków, które przeszły lub przejdą na rzecz Państwa przez zatrzymanie ich w myśl punktu b) art. 2 i art. 10 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu traktatu pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 70, poz. 467).

Wszelka zamiana nieruchomości winna uzyskać zgodę Rady Ministrów.

Art. 2. Kontrakty sprzedaży lub zamiany majątków państwowych w art. 1 wymienionych, zawarte przez władze i urzędy państwowe imieniem Skarbu Państwa, a zatwierdzone przez Prezesa Głównego urzędu Likwidacyjnego i Ministra Skarbu, stanowią na mocy niniejszej ustawy tytuł do przelewu prawa własności.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Prezesowi Głównego Urzędu Likwidacyjnego w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Spraw Wojskowych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:
w z. *J. Karśnicki*

Minister Skarbu:
Jastrzębski

Minister Spraw Wojskowych:
w z. *Rybak*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Rac yński

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Sew. Ludkiewicz

(Dziennik Ustaw № 67 z dn. 22.VIII 1922 r. poz. 602).

Ustawa

z dnia 28 lipca 1922 r.

w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164).

Art. 1. Ustęp pierwszy art. 2 ustawy z 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) otrzymuje brzmienie następujące:

„Ministrowie oraz konstytucyjnie odpowiedzialni kierownicy władz naczelnych podlegają postanowieniom niniejszej ustawy, o ile ustawa konstytucyjna lub ustawy specjalne nie zawierają przepisów odmiennych".

Art. 2. Ustęp trzeci art. 14 ustawy o państwowej służbie cywilnej otrzymuje brzmienie następujące:

„Dla urzędników, którym w myśl ustaw o uposażeniu zaliczono do wysługi lat pewien czas poprzedniej służby państwowej, samorządowej lub pracy zawodowej, czas ten uważa się za czas służby w rozumieniu ustępu pierwszego artykułu niniejszego. Przepis ten nie dotyczy sposobu obliczenia wysługi lat przy wymiarze emerytury".

Art. 3. Art. 17 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustanawia się dwanaście stopni służbowyhc.

Zaliczenie stanowisk służbowych do poszczególnych stopni służbowych i ustalenie tytułów następuje z rozporządzenia Rady Ministrów.

Stałą służbę państwową rozpoczyna się w myśl art. 11:
w I kategorji służbowej od VIII stopnia służbowego,
„ II „ „ „ X „ „
„ III „ „ „ XI lub XII stopnia służb.

Mianowanie na stanowiska i stopnie służbowe, zaliczone do pierwszych czterech stopni, zastrzega się Prezydentowi Rzeczypospolitej, pozostałych zaś stopni — właściwym władzom naczelnym, przyczem mianowanie na stopnie służbowe powyżej VI stopnia służbowego wymaga uprzedniej zgody Prezesa Rady Ministrów.

Mianowanie urzędników pięciu najniższych stopni służbowych, na mocy specjalnych przepisów można przekazać kierownikom władz, bezpośrednio podlegających władzy naczelnej.

Urzędników sejmowych mianuje Marszałek Sejmu".

Art. 4. Art. 56 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Urzędnik w stanie nieczynnym może być w każdej chwili powołany z powrotem do służby czynnej, o ile jednak powołanie takie nie nastąpi w ciągu pół roku od chwili przeniesienia urzędnika w stan nieczynny, należy go zwolnić ze służby państwowej przy zastosowaniu odnośnych postanowień ustawy emerytalnej".

Art. 5. W art. 92 tejże ustawy dodaje się dwa nowe ustępy o brzmieniu następującem:

„Mianowanie funkcjonarjuszów niższych, zatrudnionych przy władzach naczelnych, przysługuje właściwej władzy naczelnej, zatrudnionych zaś przy władzach I i II instancji — kierownikom władz, bezpośrednio podległych władzy naczelnej.

Niższych funkcjonarjuszów sejmowych mianuje Marszałek Sejmu".

Art. 6. Ustęp piąty art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej uchyla się, ustępowi zaś szóstemu i siódmemu tejże ustawy nadaje się brzmienie następujące:

„O ile urzędnik lub funkcjonarjusz niższy nie zostanie ustalony w ciągu lat dwóch od chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, należy go zwolnić ze służby państwowej. Równocześnie ze zwolnieniem funkcjonarjuszowi takiemu należy przyznać uposażenie emerytalne, obliczone według postanowień art. 14 ustawy emerytalnej z 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466) za ilość lat tak służby państwowej polskiej, jak i służby b. państw zaborczych i służby samorządowej lub pracy zawodowej, podlegającej zaliczeniu do wysługi emerytalnej — zgodnie z art. 42 i 44 ustawy emerytalnej, przy uwzględnieniu przepisów przewidzianych w art. 3 i 4 tejże ustawy. Funkcjonarjuszom, co do których nie zachodzą warunki, przewidziane w art. 3 i 4 ustawy emerytalnej, przyznaje się przy zwolnieniu odprawę w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia".

W końcu tego art. 116 dodaje się nowy ustęp:

„O ile urzędnik lub funkcjonarjusz niższy, do którego nie został zastosowany ustęp drugi artykułu niniejszego, w okresie dwóch lat od chwili wejścia w życie ustawy niniejszej stanie się w myśl art. 3 i 4 ustawy emerytalnej niezdolnym do pracy albo też umrze — należy do niego względnie do pozostałej po nim wdowy, stosować przepisy ustawy emerytalnej tak, jak do funkcjonarjuszów ustalonych".

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów i innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 kwietnia 1922 roku.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

(Dziennik Ustaw № 67 z dnia 22.VIII 1922 r. poz. 606).

Ustawa

z dnia 5 sierpnia 1922 r.

o podwyższeniu dodatku za wysługę lat cywilnych funkcjonarjuszów państwowych.

Art. 1. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych warunków ekonomicznych, dodatek za wysługę lat, przyznany urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom państwowym, pracownikom kolei państwowych, wyższym i niższym funkcjonarjuszom policji państwowej, nauczycielom publicznych szkół powszechnych i nauczycielom przedmiotów ogólnokształcących oraz przedmiotów pomocniczych w państwowych niższych szkołach zawodowych—na zasadzie ustaw z 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429, 430, 431, 434 i 435), jakoteż profesorom i pomocniczym siłom nauczycielskim w szkołach akademickich — na zasadzie ustawy z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 226) — zwiększać się będzie w stosunku, w jakim pozostaje każdoczesny mnożnik dodatku drożyźnianego dla miejscowości I klasy do mnożnika 150 (sto pięćdziesiąt).

Art. 2. Przez czas, wskazany w art. 1, dodatek za trzylecie, przyznany na zasadzie ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 433 i 435) nauczycielom państwowych szkół średnich ogólno-kształcących i seminarjów nauczycielskich, nauczycielom i instruktorom państwowych szkół zawodowych — zwiększać się będzie w ten sposób, że zwiększeniu, unormowanemu w art. 1, podlegać będzie co trzy lata połowa dodatku za trzylecie.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezydentowi Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 października 1922 r.

Marszałek: *Trąmpczyński*

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

(Dziennik Ustaw № 67 z dnia 22.VIII 1922 r. poz. 609).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 10 sierpnia 1922 r.

w przedmiocie Liceum Krzemienieckiego.

Na zasadzie art. 15 i 18 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o organizacji władz naczelnych (Dz. Pr. № 1, poz. 1), rozkazów Naczelnego Wodza z dnia 27 maja 1920 r. o otwarciu i majątkach Liceum Krzemienieckiego (Dz. U. Z. C. Z. W. i Fr. P. № 12, poz. 162 i 163), art. 6 ustawy z dnia 4 czerwca 1920 r. o tymczasowym ustroju władz szkolnych (Dz. U. R. P. № 50, poz. 504) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1922 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustawy o tymczasowym ustroju władz szkolnych na województwa: nowogródzkie, poleskie, wołyńskie i powiaty: grodzieński, białowieski i wołkowyski województwa białostockiego (Dz. U. R. P. № 34, poz. 279) zarządza się co następuje:

§ 1. Zakłady naukowe i wychowawcze, należące do powołanego nanowo do życia rozkazem Naczelnego Wodza z dnia 27 maja 1920 r (Dz. U. Z. C. Z. W. i Fr. P. № 12, poz. 162) Liceum Krzemienieckiego, wyłącza się z określonego w art. 4 ustawy z dnia 4 czerwca 1920 r. o tymczasowym ustroju władz szkolnych zakresu działania kuratora okręgu szkolnego wołyńskiego i ustanawia się dla nich wizytatora z zakresem działania określonym w § 9.

§ 2. Liceum Krzemienieckie jest zespołem państwowych zakładów wychowawczych i naukowych, wymienionych w § 3 i stanowi wraz z dobrami, wymienionemi w §§ 5 i 6, jedną całość administracyjną i gospodarczą.

§ 3. W skład Liceum Krzemienieckiego wchodzą następujące zakłady naukowe:

1) Seminarjum nauczycielskie ze szkołą ćwiczeń,
2) Gimnazjum z rozgałęzieniami dla różnych wydziałów,
3) Szkoły zawodowe różnych rodzajów,

nadto

4) Bibljoteka oraz pracownie naukowe, związane z powyższemi szkołami (zakład fizyczny, chemiczny, gabinet przyrodniczy, ogród botaniczny),
5) Internat dla młodzieży Liceum Krzemienieckiego,
6) Dom i muzeum Juljusza Słowackiego.

Wspomniane szkoły oraz instytucje, a nadto w razie potrzeby inne, powstawać będą stopniowo w miarę możności finansowej Liceum Krzemienieckiego, które popierać będzie również akcję kulturalno-oświatową zarówno w Krzemieńcu, jak też poza jego obrębem.

§ 4. Liceum Krzemienieckie może posiadać majątki ruchome i nieruchome i przyjmować darowizny i zapisy, zawierać umowy i wogóle majątkiem swoim samodzielnie zarządzać.

§ 5. Majątek Liceum stanowią wszystkie ruchomości, nieruchomości, kapitały, prawa etc., przekazane mu rozkazem Naczelnego Wodza z dnia 27 maja 1920 r. (Dz. U. Z. C. Z. W. i Fr. P. № 12, poz. 163).

§ 6. Nadto do Liceum należą dochody z dóbr i lasów państwowych oraz dóbr fundacyjnych, przekazanych pod jego zarząd rozkazem Naczelnego Wodza z dnia 27 maja 1920 r. (Dz. U. Z. C. Z. W. i Fr. P № 12, poz. 165), obejmujących:

leśnictwo Krzemienieckie z folwarkami Tetylkowce i Szczasnówka,
„ Radziwiłłowskie,
„ Miłostowskie,
„ Surażskie i Dubieńskie, oraz majątki fundacyjne Białokrynica i Leduchów.

Przy zarządzie majątkami Białokrynica i Leduchów Liceum Krzemienieckie obowiązane jest dochować woli fundatorów, o ile to nie sprzeciwia się interesom Państwa Polskiego.

§ 7. Wykonywanie przez Liceum Krzemienieckie zarządu nad wymienionemi w § 6 państwowemi dobrami i lasami odbywać się będzie pod kontrolą Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 8. Zarząd Liceum Krzemienieckiego zarówno pod względem wychowawczo naukowym jak i gospodarczym sprawują:
a) Wizytator Liceum Krzemienieckiego,
b) Prezydjum Liceum Krzemienieckiego,
c) Ogólna Rada Liceum,

nadto wyłącznie w sprawach gospodarczych:
d) Rada Nadzorcza Liceum Krzemienieckiego,
e) Generalny Zarządca dóbr Liceum Krzemienieckiego.

§ 9. Wizytator Liceum Krzemienieckiego jest urzędnikiem państwowym, mianowanym przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, podlega bezpośrednio Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i ma w stosunku do zakładów naukowych, wychowawczych i oświatowych zespolonych w Liceum prawa i obowiązki kuratora okręgu szkolnego (art. 4 ustawy z 4 czerwca 1920 r. o ustroju władz szkolnych Dz. U. R. P. № 50, poz. 304); również w zarządzie wymienionych w §§ 5 i 6 dóbr i lasów państwowych podlega bezpośrednio Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Wizytator sprawuje zwierzchnią władzę nad Liceum Krzemienieckiem, zarówno nad zakładami wychowawczemi jak i majątkami, reprezentuje nazewnątrz i zastępuje Liceum Krzemienieckie wobec urzędów i osób trzecich, albo osobiście, albo przez osoby upełnomocnione przez siebie wizytuje szkoły i inne zakłady, wchodzące w skład Liceum, przewodniczy na zebraniach Prezydjum Liceum Krzemienieckiego, Ogólnej Rady Licealnej i Rady Nadzorczej.

Wizytatorowi Liceum Krzemienieckiego przysługuje prawo zawieszania każdej uchwały Prezydjum Liceum Krzemienieckiego i Rady Nadzorczej; musi on jednak w ciągu tygodnia przedłożyć sprawę Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego do rozstrzygnięcia.

W razie nieobecności wizytatora lub innych przeszkód zastępuje go naznaczony w tym celu przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Pulicznego na wniosek wizytatora członek Prezydjum Liceum z pomiędzy osób wymienionych w § 10 pod 3 i 4.

§ 10. W skład Prezydjum Liceum Krzemienieckiego wchodzą:

1) Wizytator Liceum Krzemienieckiego, jako przewodniczący,
2) Generalny Zarządca dóbr Liceum Krzemienieckiego,
3) Trzej członkowie z pośród dyrektorów, nauczycieli lub innych pracowników wychowawczych i oświatowych Liceum Krzemienieckiego, mianowani na trzy lata przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek wizytatora,
4) Dwaj delegaci Ogólnej Rady Licealnej wybierani na jeden rok,
5) Sekretarz Liceum Krzemienieckiego.

§ 11. Do zakresu działania Prezydjum Liceum Krzemienieckiego należy:

a) ustalanie kierunku wychowawczego zakładów, wchodzących w skład Liceum Krzemienieckiego, przedkładanie Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wniosków w sprawie zmian w programach i metodach wychowania i nauczania, ocena wyników pracy w tych zakładach;
b) rozdział sum przeznaczonych w budżecie Liceum Krzemienieckiego na stypendja dla wychowanków;
c) układanie budżetów oraz zamknięć rachunkowych;
d) na żądanie wizytatora decydowanie o zasadniczych zagadnieniach gospodarki w majątkach licealnych.

§ 12. W skład Rady Nadzorczej Liceum Krzemienieckiego wchodzą prócz wizytatora jako przewodniczącego:

a) powołany przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek wizytatora członek Prezydjum;
b) przedstawiciel Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych;
c) delegat Ogólnej Rady Licealnej.

Okres urzędowania członków wymienionych pod a) i c) trwa 1 rok.

§ 13. Rada Nadzorcza sprawuje kontrolę administracji i rachunkowości majątku Liceum Krzemienieckiego oraz wymienionych w § 6 dóbr i lasów państwowych w sposób, który określi regulamin, zatwierdzony przez Ministrów Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 14. Generalny Zarządca dóbr licealnych pełni obowiązki na mocy specjalnej umowy, która wymaga zatwierdzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 15. W skład Ogólnej Rady Licealnej wchodzą wszyscy członkowie Prezydjum, dyrektorowie i nauczyciele poszczególnych szkół i zakładów wychowawczych Liceum Krzemienieckiego, bibljotekarz i osoby powołane do niej przez wizytatora z grona urzędników licealnych, z wyjątkiem niższych funkcjonarjuszów, w ilości stanowiącej najwyżej piątą część całego składu tejże Rady.

§ 16. Ogólna Rada Licealna wybiera delegatów do Prezydjum i do Rady Nadzorczej, oraz na żądanie wizytatora Liceum Krzemienieckiego wypowiada swą opinję w sprawach wychowawczych i gospodarczych.

§ 17. Koszta utrzymania Liceum Krzemienieckiego pokrywają dochody z majątku własnego i z wymienionych w § 6 dóbr i lasów państwowych.

Kasa licealna stanowi specjalną kasę państwową w rozumieniu § 3 i 116 oraz dalszych przepisów rachunkowych i kasowych dla władz państwowych, a to kasę płatniczą, a o ile chodzi o dochody z dóbr oznaczonych w § 6 poborowo-płatniczą.

Osobny regulamin, wydany przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Ministra Skarbu, określi sposób przystosowania przepisów rachunkowych i kasowych do specjalnych warunków Liceum Krzemienieckiego.

§ 18. Ustrój szkół, wchodzących w skład Liceum Krzemienieckiego i tok nauk stosuje się do ogólnie obowiązujących przepisów.

Prezydent Ministrów:
i Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
Juljan Nowak

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Skarbu:
Jastrzębski

(Dziennik Ustaw № 70 z dnia 26.VIII 1922 r. poz. 626).

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 30 lipca 1922 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

Na zasadzie art. 10 p. 1 oraz art. 13 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. № 79, poz. 527) i na zasadzie art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 192 r. o zniesieniu ograniczeń w zakresie obrotu ziemiopłodami (Dz. U. R. P. № 63, poz. 389), ogłasza się że wywóz przez linję celną Rzeczypospolitej Polskiej towarów objętych następującemi pozycjami taryfy celnej jest zabroniony:

poz. tar. celnej.

1. Zboże w ziarnie, z wyjątkiem ryżu, groch, fasola i bób, oprócz wymienionych w poz. 5 p. 5.

3 p. 1, 2, 3, 4 również uwaga Mąka (oprócz ziemniaczanej), kasza i słód.

5. Warzywa i okopowe.

5 p. 1. Świeże: ziemniaki, buraki pastewne i cukrowe, cykorja, brukiew, marchew, kapusta.

5 p. 4. Korzenie cykorji suszone, niepalone i nieprzyrządzone.

8. Ziemniaki suszone, płatki, krajanka mielona i niemielona

22 p. 1, 2. Cukier.

34 p. 1, 2, 3. Mięso świeże, solone, mrożone, gotowane, suszone, wędzone, marynowane, wędliny i szynki.
34 p. 4. Zwierzyna i ptactwo bite.
35 p. 2, 3. Sery, twaróg, ser chudy i niesfermentowany.
36. Masło krowie i owcze.
39 p. 1, 2. Jaja i specjalna pasza dla zwierząt, również i wywóz odpadków lub ubocznych produktów fabrycznych i t. p.: makuchy i otręby wszelkie.
40. Bydło, konie, trzoda chlewna, zwierzęta domowe (drób), z wyjątkiem kotów i psów.
41 p. 1, 2, 3, 4, 5. Nawozy, kości surowe i przyrządzone.
54. Skóry surowe wołowe i końskie.
62 p. 1. Siano, słoma nieczyszczona, sieczka, plewy.
62 p. 3. Nasiona oddzielnie niewymienione choćby łuszczone. Nasiona oleiste (hodowane w kraju).
62 p. 4. Wiklina wszelka.
84. Olej skalny ciemny i nieoczyszczony (ropa).
85 p. 1. Olej wulkanowy i cylindrowy.
89. Sole potasowe.
138. Rudy metaliczne i minralne.
142. również uwaga. Żelaziwo i stal, stare lane i kute, fragment, łom szmelc, wióry, również prasowane i proszek, wszystko o ile przeznaczone do topienia i spawania; wiórki do czyszczenia i t. p. do użytku domowego i celów technicznych.
176 p. 1, 3 również uwaga. Szmaty, skrawki tkanin, stare liny, powrozy i sznurki, skrawki papierowe i makulatura.
167 p. 4, b. Błonnik roślinny (celuloza, masa przyrządzona chemicznie ze szmat, słomy i t. p. sucha i wilgotna).

Środki żywnościowe i towary, nieobjęte wymienionemi pozycjami taryfy celnej, należą w myśl art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. o zniesieniu ograniczeń w zakresie obrotu ziemiopłodami (Dz. U. R. P. № 63 poz. 389) do rodzajów towarów, których wywóz, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego obwieszczenia w „Monitorze Polskim", nie wymaga specjalnego pozwolenia Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Obwieszczenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie z dniem ogłoszenia niniejszego obwieszczenia traca moc obowiązującą obwieszczenia w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony, a mianowicie: obwieszczenie z dnia 23 czerwca 1921 r. („Monitor Polski" № 148), obwieszczenie z dnia 31 sierpnia 1921 r. („Monitor Polski" № 200), oraz obwieszczenie z dnia 8 października 1921 r. („Monitor Polski" № 244).

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

Minister Skarbu:
Jastrzębski

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamieński

(„Monitor Polski" № 177 z dnia 7.VIII 1922 r.).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 2 sierpnia 1922 r.

w przedmiocie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad majątkami i osadami, które stanowiły uposażenie duchowieństwa prawosławnego, położonemi na terenie województwa lubelskiego.

Na mocy art. 1 punktu „b", art. 2 punktu „a" i art. 3 dekretu z dnia 16 grudnia 19 8 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. P. P. № 21, poz. 67) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się przymusowy zarząd państwowy nad następującemi nieruchomemi majątkami, które stanowiły uposażenie duchowieństwa prawosławnego:

1. Okszów, powiat Chełmski, gmina Olchowiec.
2. Rudka, pow. Chełmski, gm. Krzywiczki.
3. Depułtycze-Ruskie, pow. Chełmski, gm. Krzywiczki.
4. Żmudź, pow. Chełmski, gm. Żmudź.
5. Klestów, pow. Chełmski, gm. Żmudź.
6. Pobołowice, pow. Chełmski, gm. Żmudź.
7. Leszczany, pow. Chełmski, gm. Żmudź.
8. Roztoka, pow. Chełmski, gm. Żmudź.
9. Spas w Beniewie, pow. Chełmski, gm. Staw.
10. Sokole, pow. Hrubieszowski, gm. Dubienka.
11. Branew, pow. Janowski, gm. Chrzanów.
12. Górka Otrocka, pow. Janowski, gm. Chrzanów.
13. Pop. Turobińska, pow. Janowski, gm. Chrzanów.
14. Chłopki, pow. Tomaszowski, gm. Rochanie.
15. Honiatyn, pow. Tomaszowski, gm. Dołhobyczów.
16. Maziły, pow. Tomaszowski, gm. Pasieki.
17. Kornica, pow. Konstantynowski, gm. Kornica.
18. Krzyczew, pow. Konstantynowski, gm. Bohukały.
19. Neple, pow. Konstantynowski, gm. Bohukały.
20. Pratulin, pow. Konstantynowski, gm. Bohukały.
21. Swory, pow. Konstantynowski, gm. Swory.
22. Makarówka, pow. Konstantynowski, gm. Swory.
23. Mostów, pow. Konstantynowski, gm. Swory.
24. Mszanna, pow. Konstantynowski, gm. Swory.
25. Łysów, pow. Konstantynowski, gm. Łysów.
26. Pruchenki, pow. Konstantynowski, gm. Witulin.
27. Nosów, pow. Konstantynowski, gm. Witulin.
28. Witulin, pow. Konstantynowski, gm. Witulin.
29. Bukowice, pow. Konstantynowski, gm. Witulin.
30. Hrud, pow. Konstantynowski, gm. Witulin.
31. Pawłów-Stary, pow. Konstantynowski, gm. Witulin.
32. Bubel-Stary, pow. Konstantynowski, gm. Witulin.
33. Janów, pow. Konstantynowski, gm. Janów.
34. Konstantynów, pow. Konstantynowski, gm. Zakanale.
35. Gnojno, pow. Konstantynowski, gm. Zakanale.
36. Rokitno, pow. Konstantynowski, gm. Rokitno.

37. Klonownica, pow. Konstantynowski, gm. Rokitno.
38. Chotycze, pow. Konstantynowski, gm. Rokitno.
39. Radcze, pow. Radzyński, gm. Jabłoń.
40. Jabłoń, pow. Radzyński, gm. Jabłoń.
41. Paszenki, pow. Radzyński, gm. Jabłoń.
42. Gęś, pow. Radzyński, gm. Jabłoń.
43. Rudno, pow. Radzyński, gm. Brzozowy-Kąt.
44. Międzyrzec-Stary, pow. Radzyński, gm. Międzyrzec.
45. Dołha, pow. Radzyński, gm. Żerocin.
46. Międzyrzec-Nowy, pow. Radzyński, gm. Międzyrzec.
47. Zbulitów, pow. Radzyński, gm. Biała.
48. Szóstka, pow. Radzyński, gm. Szóstka.
49. Witoroż, pow. Radzyński, gm. Zahajki.
50. Przegaliny Wielkie, pow. Radzyński, gm. Przegaliny.
51. Kolembrody, pow. Radzyński, gm. Przegaliny.
52. Wohyń, pow. Radzyński, gm. Wohyń.
53. Radzyń, pow. Radzyński, gm. (Miasto).
54. Sokołów, pow. Sokołowski, gm. (Miasto).
55. Drohiczyn-Bużyska, pow. Sokołowski, gm. Korczew.
56. Borki, pow. Włodawski, gm. Dębowa-Kłoda.
57. Uhnin, pow. Włodawski, gm. Dębowa-Kłoda.
58. Horodyszcze, pow. Włodawski, gm. Horodyszcze.
59. Wisznice, pow. Włodawski, gm. Horodyszcze.
60. Sobibór, pow. Włodawski, gm. Sobibór.
61. Uhrusk, pow. Włodawski, hm. Sobibór.
62. Koszyn, pow. Włodawski. gm. Sobibór.
63. Zbereże, pow. Włodawski, gm. Sobibór.
64. Wola Wereszczyńska, pow. Włodawski, gm. Wola-Wereszczyńska.
65. Wereszczyn, pow. Włodawski, gm. Dudziejów.
66. Wytyczno, pow. Włodawski, gm. Dudziejów.
67. Lubień, pow. Włodawski, gm. Wyryki.
68. Parczew, pow. Włodawski, gm. Parczew.
69. Hola, pow. Włodawski, gm. Hola.
70. Wołoska-Wola, pow. Włodawski, gm. Turna.
71. Sosnowica, pow. Włodawski, gm. Turna.
72. Brzeszczynka pow. Włodawski, gm. Romanów.
73. Motwica, pow. Włodawski, gm. Romanów.
74. Rozwadówka, pow. Włodawski, gm. Romanów.
75. Hańsk, pow. Włodawski, gm. Hańsk.
76. Kodeniec, pow. Włodawski, gm. Krzywo-Wierzba.
77. Opole, pow. Włodawski, gm. Opole.
78. Orchówek, pow. Włodawski, gm. Orchówek.
79. Włodawa, pow. Włodawski, gm. (Miasto).
80. Różanka, pow. Włodawski, gm. Różanka.
81. Lipsko, pow. Zamojski. gm. Mokre.
82. Radecznica, pow. Zamojski, gm. Radecznica.
83. Szczebrzeszyn, pow. Zamojski, gm. Szczebrzeszyn.
84. Szewnia, pow. Zamojski. gm. Suchowola.
85. Biała, pow. Bialski, gm. (Miasto).
86. Bokinka, pow. Bialski, gm. Kościeniewicze.
87. Kościeniewicze, pow. Bialski, gm. Kościeniewicze.

88. Ortel-Królewski, pow. Bialski, gm. Kościeniewicze.
89. Połoski, pow. Bialski, gm. Piszczac.
90. Choroszczynka, pow. Bialski, gm. Piszczac.
91. Zahorów, pow. Bialski, gm. Piszczac.
92. Sławatycze, pow. Bialski, gm. Sławatycze.
93. Holeszów, pow. Bialski, gm. Sławatycze.
94. Hanna, pow. Bialski, gm. Sławatycze.
95. Dołhobrody, pow. Bialski, gm. Sławatycze.
96. Terespol, pow. Bialski, gm. Sidorki.
97. Korczówka, pow. Bialski, gm. Lubienka.
98. Łomazy, pow. Bialski, gm. Lubienka.
99. Dokudów, pow. Bialski, gm. Sidorki.
100. Woskrzenice, pow. Bialski, gm. Sidorki.
101. Ortek-Książęcy, pow. Bialski, gm. Sidorki.
102. Łukowce, pow. Bialski, gm. Sitnik.
103. Cicibor-Wielki, pow. Bialski, gm. Sitnik.
104. Dobryń, pow. Bialski, gm. Dobryń.
105. Kijowiec, pow. Bialski, gm. Dobryń.
106. Horbów, pow. Bialski, gm. Dobryń.
107. Kostomłoty, pow. Bialski, gm. Kostomłoty.
108. Dobratycze, pow. Bialski, gm. Kostomłoty.
109. Kopytów, pow. Bialski, gm. Kostomłoty.
110. Kodeń, pow. Bialski, gm. Kodeń.
111. Zabłocie, pow. Bialski, gm. Zabłocie.
112. Jabłeczna, pow. Bialski, gm. Zabłocie.
113. Koroszczyn, pow. Bialski, gm. Kobylany.
114. Kobylany, pow. Bialski, gm. Kobylany.
115. Piaski, pow. Siedlecki, gm. Stara-Wieś.

§ 2. Sprawowanie zarządu państwowego nad wyszczególnionemi w § 1 nieruchomościami powierza się Urzędowi Wojewódzkiemu w Lublinie.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(„Monitor Polski" № 186 z dnia 18.VIII 1922 r.).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 22 sierpnia 1922 r.

o podwyższeniu opłat za egzaminy dla leśników.

Na podstawie art. 27 dekretu z dn. 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. Pr. K. P. z 1918 r. № 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 20 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 29 stycznia 1921 r., w przedmiocie regulaminu egzaminów

dla kandydatów na leśniczych w lasach państwowych („Monitor Polski" № 62 z r. 1921), wyrazy „300 mk." zastępuje się wyrazami „3.000 mk."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(„Monitor Polski" № 197 z dnia 31.VIII 1922 r.).

Instrukcja Tymczasowa

z dnia 30 czerwca 1922 r.

dla Oddziałów Meljoracyj Rolnych w Wydziałach Rolnictwa i Weterynarji urzędów wojewódzkich: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego i wołyńskiego.

W myśl § 10 instrukcji Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 18 marca 1921 r., wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych dla Wydziałów Rolnictwa i Weterynarji urzędów wojewódzkich („Monitor Polski" № 78), zarządzam co następuje:

§ 1. Oddziały meljoracyj rolnych, wchodzące w skład wydziałów rolnictwa i weterynarji urzędów wojewódzkich, składają się z inspektora meljoracyj, jako kierownika oddziału, oraz przydanego mu do pomocy personelu.

§ 2. Do zakresu czynności oddziału meljoracyj rolnych należy:

1) odwodnienie i nawodnienie gruntów w majątkach państwowych, wraz z potrzebną w tym celu regulacją wód o znaczeniu miejscowem; zakładanie w tych majątkach stawów i urządzeń dla gospodarstw rybnych oraz osuszanie bagien i torfowisk, stosownie do ich gospodarczego przeznaczenia;
2) wykonywanie ekspertyz i prac meljoracyjnych na terenach urządzeń rolnych, przeprowadzanych przez urzędy ziemskie, zgodnie z przepisami tymczasowemi z dn. 17 lutego 1920 r., wydanemi w tym przedmiocie przez Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych („Monitor Polski" № 58);
3) wykonywanie w wypadkach szczególnie zasługujących na uwzględnienie (np. w razie komasacji) prac meljoracyjnych na gruntach prywatnych oraz sporządzanie i przedstawianie p. wojewodzie do akceptacji rachunków kosztów, należnych Skarbowi Państwa z tytułu wykonywania tych prac.

Wobec zniesienia Państwowego Urzędu Meljoracyj Rolnych i przekazania jego czynności Ministerstwu Rolnictwa i D. P. przez rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 21 grudnia 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 2, poz. 8), wyszczególnione w powołanych wyżej przepisach tymczasowych czynności b. Państwowego Urzędu Meljoracyj Rolnych, załatwiane będą odtąd przez od-

dział meljoracyj rolnych urz. wojew., z wyjątkiem czynności, wskazanych w art. 3 i przedostatnim wierszu art. 12, które to czynności należą do kompetencji Wydziału Meljoracyj Rolnych Ministerstwa Rolnictwa i D. P.;

4) zakładanie i ogólny nadzór nad prowadzeniem stacyj doświadczalnych dla celów meljoracyj rolnych na gruntach państwowych, bądź też na gruntach na ten cel przez instytucje i osoby prywatne przeznaczonych;

5) udzielanie porad technicznych we wszelkich sprawach, dotyczących zamierzonych robót meljoracyjnych;

6) kontrola nad wszystkiemi wykonywanemi oraz nadzór nad już wykonanemi przy pomocy finansowej Państwa na terenie danego województwa meljoracjami rolnemi;

7) udzielanie Ministerstwu Robót Publicznych i jego organom opinji o projektach wodnych z punktu widzenia interesów rolnictwa;

8) nadzór z zakresu meljoracyj rolnych nad gospodarką wodną ciał samorządowych i osób prywatnych w granicach obowiązujących przepisów, oraz współudział w administracji wodnej w wypadkach potrzeby odpowiedniego zabezpieczenia interesu rolnictwa

9) wykonywanie wszelkich innych czynności z zakresu meljoracyj rolnych, przekazanych urzędom wojewódzkim przez ustawy i rozporządzenia i

10) przedstawianie p. wojewodzie wniosków w sprawie dysponowania sumami, asygnowanemi na cele meljoracyj rolnych w województwie oraz ścisłe przestrzeganie wydatkowania tych sum stosownie do przeznaczenia wskazanego w budżecie.

§ 3. W wykonaniu wymienionego w poprzednim paragrafie zakresu działania oddziałów meljoracyj rolnych do obowiązków inspektora meljoracyj w szczególności należy:

a) wykonywanie ekspertyz meljoracyjnych i przygotowywanie wniosków w sprawie przeprowadzanych robót meljoracyjnych na gruntach państwowych;

b) zarządzanie, na zlecenie Min. Roln. i D. P. lub na mocy zatwierdzonych przez Min. Roln. i D. P. wniosków, zdjęć i opracowywanie projektów, przeprowadzanych meljoracyj rolnych na gruntach państwowych;

c) opinjowanie nadesłanych w tym celu szczegółowych projektów meljoracyj rolnych co do technicznego ich opracowania, racjonalności i opłacalności zamierzonych meljoracyj oraz zatwierdzanie tych projektów, o ile koszt projektowanych robót meljoracyjnych nie przewyższa jednego miljona marek. Projekty meljoracyjne, których koszt wynosi sumę wyższą od wyżej wskazanej, inspektor meljoracyj przesyła w drodze służbowej z odnośnym wnioskiem do zatwierdzenia Min. Roln. i D. P.;

d) przekazywanie właściwym dyrekcjom robót publicznych, bądź też przedsiębiorstwom prywatnym, wykonania robót meljoracyjnych, stosownie do zatwierdzonych już projektów. W tym wypadku inspektor zawiera z biurem prywatnem umowę według ustalonego wzoru;

e) udzielanie instytucjom i osobom prywatnym porad w sprawie ustalania warunków umowy, której mocą powierzone być ma

przedsiębiorstwom prywatnym dokonanie zdjęć i opracowanie projektów meljoracyjnych, jako też wykonanie robót według zatwierdzonych projektów;

f) kontrolowanie wykonywanych w polu robót meljoracyjnych;

g) nadzór nad należytem utrzymaniem ukończonych już projektów meljoracyjnych;

h) prowadzenie statystyki wszystkich wykonywanych na terenie województwa robót meljoracyjnych;

i) nadsyłanie Ministerstwu Roln. i D. P. wniosków o udzielenie przez Państwo pomocy na przedsięwzięcia meljoracyjne;

j) prowadzenie wykazu poszczególnych funduszów, przeznaczonych na roboty meljoracyjne, kontrola nad właściwem zużytkowaniem tych funduszów oraz sprawdzanie odnośnych rachunków;

k) sporządzanie dla Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państw. miesięcznych i rocznych sprawozdań technicznych i finansowych według ustalonego wzoru (zał. 1, 2—5);

l) przedstawianie Min. Roln. i D. P. wniosków o założenie stacyj doświadczalnych dla celów meljoracyj rolnych oraz organizacja tych stacyj;

ł) współdziałanie z organami, powołanemi do udzielania pozwoleń na wykonanie projektów meljoracyj rolnych we wszystkich pracach, dotyczących meljoracyj rolnych lub zabezpieczenia niezbędnego w tym celu odpływu.

§ 4. Inspektor meljoracyj winien szczegółowo informować naczelnika wydziału rolnictwa i weterynarji w urzędzie wojewódzkim, ewentualnie p. wojewodę, o sprawach, dotyczących meljoracyj rolnych na terenie województwa oraz zapoznawać go z przebiegiem czynności oddziałów meljoracyj rolnych.

Wojewoda ani też naczelnik wydziału rolnictwa i weterynarji bez wniosku lub opinji inspektora meljoracyj nie wydają decyzyj ani zarządzeń w zakresie meljoracyj rolnych.

Za zgodą naczelnika wydziału rolnictwa i weterynarji i upoważnienia wojewody, inspektor meljoracyj może podpisywać wszelkie dokumenty oraz pisma, dotyczące spraw, leżących w jego zakresie działania, szczególniej zaś dokumenty i pisma o charakterze technicznym (plany, kosztorysy, sprawozdania techniczne i t. p.).

§ 5. Inspektor meljoracyj obowiązany jest współdziałać z naczelnikiem wydziału rolnictwa i weterynarji we wszystkich sprawach, mających na celu podniesienie produkcji rolnej na obszarze województwa przez inicjowanie odpowiednich zamierzeń meljoracyjnych.

Przędsiębranie na swoją rękę prywatnych prac i robót meljoracyjnych przez inspektora meljoracyj, bądź też podległy mu personel, jest niedopuszczalne.

§ 6. Czynności oddziału meljoracyj rolnych, wynikające z subwencjonowania kontroli robót meljoracyjnych nad temi robotami, dokonywane być winny w trybie następującym:

1) Podania o przyznanie pomocy państwowej na przeprowadzenie robót meljoracyjnych osoby interesowane (prywatni właściciele gruntów gminy wiejskie, związki samorządowe) winny wnieść do właściwego urzędu wojewódzkiego najpóźniej do dnia 20 lutego każdego roku.

Termin ten powinien być przez urząd wojewódzki podany do powszechnej wiadomości ludności miejscowej.

W podaniach wymienionych wykazane być winno:

a) obszar i rodzaj kultury gruntu przeznaczonego do zmeljorowania

b) wartość tego gruntu oraz spodziewane z meljoracyj korzyści ewentualnie zaś i wyniki ekspertyzy meljoracyjnej, o ile ekspertyza ta była już dokonana,

c) pora roku najdogodniejsza, ze względu na zagospodarowanie danego majątku, do dokonania zdjęcia.

2) Na podstawie nadesłanych podań inspektor meljoracyj układa wykaz zdjęć, które winny być wykonane w ciągu roku, równocześnie inspektor meljoracyj układa wykaz robót meljoracyjnych, które mają być wykonane na gruncie, a których projekty zostały już zatwierdzone. Wykazy te inspektor meljoracyj nie później, niż w dniu 1 lipca każdego roku, przesyła okręgowej dyrekcji robót publicznych dla ewentualnego wykonania odnośnych prac. Do wykazu robót meljoracyjnych, według załączonego projektu, dołącza on wszystkie potrzebne plany, kosztorysy ustalone warunki budowy, oraz wskazuje fundusze, z których koszty tych robót mają być pokryte.

W tym również czasie inspektor meljoracyj przesyła okręgowej dyrekcji robót publicznych wyniki dokonanych przez oddział meljoracyj rolnych ekspertyz meljoracyjnych na terenach urządzeń rolnych.

3) W razie uchylenia się dyrekcji robót publicznych od wykonania robót, wyszczególnionych w przesłanych wykazach, inspektor meljoracyj zawiadamia osoby zainteresowane o potrzebie przekazania robót prywatnym przedsiębiorcom, udzielając im na ich żądanie wszelkiej porady co do ustalenia warunków zawarcia odnośnej umowy z przedsiębiorcami prywatnymi

Z uwagi na konieczność pilnego załatwienia tych spraw, brak odpowiedzi ze strony okręgowej dyrekcji robót publicznych co do możności wykonania robót, wymienionych w wykazach, w ciągu dwu tygodni od daty wysłania będzie uprawniał inspektora meljoracyj do zażądania zwrotu wykazów i zawiadomienia osób zainteresowanych o potzebie powierzenia tych robót przedsiębiorcom prywatnym.

4) Roboty rozpoczęte inspektor meljoracyjny winien kontrolować tak pod względem technicznym, jak i finansowym. Zmiany projektu w trakcie robót dopuszczalne są tylko za zgodą inspektora meljoracyj, wyrażoną na piśmie.

W każdym wypadku zauważenia, że roboty meljoracyjne postępują niezgodnie z zatwierdzonym projektem inspektor meljoracyj obowiązany jest niezwłocznie nadać robotom właściwy kierunek, a o ileby wypadki powyższe powtarzały się często, inspektor meljoracyj może zażądać od przedsiębiorcy zmiany personelu technicznego.

Inspektor meljoracyj sprawdza przedstawione przez kierowników robót rachunki oraz dowody wypłat lub należytości za wykonane roboty. Suma dokonanych wydatków lub opłaconych należytości ma służyć za podstawę do wyasygnowania zaliczki, bądź też do zapłaty tych należytości. Wypłata ostatniej raty zasiłku państwowego uskuteczniona jednak być może dopiero po zupełnem ukończeniu i odbiorze (lub przyjęciu-kolaudacji) robót meljoracyjnych.

5) Po ukończeniu tych robót na gruncie plany i akty przyjęcia (kolaudacji) robót meljoracyjnych zostają włączone do akt oddziału meljoracyj rolnych w celu umożliwienia należytego ich utrzymania.

§ 7. Przy zatwierdzaniu projektów meljoracyjnych inspektor meljoracyj winien:

a) stwierdzić na planach projektu, że projekt ten opracowany jest zgodnie z zasadą techniki i wynikami analizy ziemi, ewentualnie także z wynikami ekspertyzy meljoracyjnej;

b) stwierdzić na kosztorysie, że kosztorys ten został sprawdzony i uznany za właściwy i

c) stwierdzić na załączonem do projektu sprawozdaniu technicznem, że projektowana meljoracja rolna przyczyni się niewątpliwie do podniesienia produkcji rolnej, ewentualnie osiągnie ten cel pod pewnemi warunkami. Zauważone w projekcie drobniejsze usterki winny być zaznaczone w opinji inspektora meljoracyj z równoczesnem wskazaniem zmian, jakie w czasie robót wprowadzić należy. W razie, jeżeli projekt zawiera znaczniejsze usterki, inspektor meljoracyj winien zwrócić go do ponownego opracowania, z podaniem zasad, do których przy tem opracowaniu zastosować się należy.

Zatwierdzony projekt meljoracyj urząd wojewódzki przesyła interesowanym właścicielom gruntów (osobom prywatnym, związkom samorządowym, spółkom wodnym), do których należy zrealizowanie projektu. Osobom tym, związkom i spółkom inspektor meljoracyj w razie potrzeby udziela wszelkich informacyj oraz wskazówek, niezbędnych dla należytego przeprowadzenia zamierzonych prac meljoracyjnych. Projekty, których kosztorysy robót przekraczają sumę 1 miljona marek, inspektor meljoracyj przesyła do zatwierdzenia Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych z należycie uzasadnionym wnioskiem. Koszty robót meljoracyjnych, wykonywanych z funduszów prywatnych według planów, zatwierdzonych przez inspektora meljoracyj, zapisywane w księgach rachunkowych przez właścicieli gruntów meljoracyjnych, winny być sprawdzane przez inspektora meljoracyj.

§ 8. Dokonywanie ekspertyz meljoracyjnych na terenach urządzeń rolnych oraz na gruntach państwowych ma na celu stwierdzenie potrzeby i rozwój meljoracyj rolnych oraz ustalenie obszaru gruntów, które przez meljoracje te winny być objęte. W szczególności należy:

a) stwierdzić warunki istniejących odpływów i wskazać sposób ich poprawy;

b) uwidocznić konfigurację terenu oraz dać projekt wysokości naturalnych spadów terenu;

c) stwierdzić rodzaj gleby, podglebia i podłoża, stopień ich przepuszczalności, a to zgodnie z wynikami mechanicznej i chemicznej analizy próbek ziemi oraz zaprojektować meljorację

§ 9. Meljoracje rolne, szczególniej zaś meljoracje dokonane przy państwowej pomocy, winny być przez inspektora meljoracyj kontrolowane, o ile można, rokrocznie w ciągu przynajmniej 5 lat po ich wykonaniu z punktu widzenia należytego ich utrzymania oraz osiągniętych skutków

O ileby kontrola ujawniła wadliwe funkcjonowanie urządzeń meljoracyjnych, inspektor meljoracyj winien osobie interesowanej (osobom prywatnym, związkowi samorządowemu, spółce wodnej) wskazać na potrzebę wykonania niezbędnych robót. Roboty te wykonane być mają na koszt interesowanego, ewentualnie zaś z funduszu, który corocznie ma

być na ten cel ustanowiony przez związek samorządowy lub spółkę wodną w porozumieniu z inspektorem meljoracyj. Czynności, związane z tą kontrolą, winny być w porządku chronologicznym zapisane w aktach oddziału meljoracyj rolnych urzędu wojewódzkiego.

§ 10. W oddziale meljoracyj rolnych winna być założona księga robót meljoracyjnych, w której winny być zapisywane według poszczególnych powiatów wszystkie przedsiębrane i przeprowadzane meljoracje oraz ich naprawy (zał. 6).

Do księgi tej należy wpisać również wszystkie dawniej wykonane meljoracje, a także stwierdzone w wyniku dokonanej przez inspektora kontroli, rezultaty meljoracyj.

§ 11. Stacje doświadczalne dla meljoracyj rolnych winny być zakładane, o ile możności, przy szkołach i zakładach naukowych doświadczalnych rolniczych i ogrodniczych w celu osiągnięcia należytego nad niemi nadzoru. W przedstawianych Ministerstwu Rolnictwa i D. P. wnioskach o utworzeniu stacyj doświadczalnych dla celów meljoracyj rolnych winny być uwidocznione korzyści, spodziewane z utworzonych stacyj, oraz przedłożony kosztorys założenia i utrzymania stacji.

§ 12. Na wezwanie władz administracyjnych lub sądowych inspektor meljoracyj winien brać udział w dochodzeniach wodno-prawnych, przedsiebranych dla wydania przez władzę administracyjną pozwolenia (konsensu) dla wykonania robót meljoracyjnych według zatwierdzonego projektu.

W dochodzeniu tem inspektor meljoracyj uczestniczy w charakterze rzeczoznawcy, wyjaśniając szczegóły projektu i wydając opinję w sprawie zarzutów lub sprzeciwów, podnoszonych w toku dochodzenia pod względem techniki meljoracyjnej.

Podobnież przy dochodzeniach w sprawie budowy nowych dróg mostów i kolei inspektor meljoracyj winien w swojej opinji mieć na celu podniesienie produkcji rolnej oraz wymagania meljoracji, która będzie pożądana na gruntach sąsiednich, przyczem przedewszystkiem winien on dbać o zapewnienie odpowiednio głębokiego i obszernego odpływu.

§ 13. W ostatnim dniu każdego miesiąca inspektor meljoracyj winien zawiadamiać Ministra Rolnictwa i D. P. o postepowaniu robót meljoracyjnych na terenie województwa i o dokonaniu inspekcyj (zał. 1).

Niezależnie od tego, w końcu każdego roku inspektor meljoracy winien przedstawić Ministerstwu Rolnictwa i D. P. sprawozdanie z czynności oddziału meljoracyj na terenie województwa, które winno obejmować wykaz dokonanych w ciągu roku ekspertyz, zdjęć, opracowanych projektów i wykonanych robót meljoracyjnych (każdej poszczególnej meljoracji (zał. 2—5).

§ 14. W razie wykonania przez urzędnika oddziału meljoracyj rolnych, w ramach niniejszej instrukcji pewnych prac na prośbę właściciel gruntów prywatnych — koszty delegacji urzędnika winny być zwrócone przez tych właścicieli, w wysokości sum rzeczywiście przez skarb państwa, stosownie do obowiązujących przepisów, wydanych na tę delegację. Kwoty te wypłacone być winny we właściwej kasie skarbowej, bądź też w urzędzie podatkowym na rachunek urzędu wojewódzkiego.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

J. Raczyński

Załącznik I.

Inspektor meljoracji w .... Miesiąc .... rok ....

SPRAWOZDANIE Z CZYNNOŚCI.

Liczba porządkowa	Rodzaj zajęcia	I. w biurze								II. w polu									Uwagi
				w sprawach															
		ilość zgłoszonych pism	ilość załatwionych pism	regulacji odpływu	osuszenia		nawodnienia		ilość dni	regulacji odpływu	osuszenia		nawodnienia		ilość dni	Powiat	Miejscowość	Właściciel gruntu	
					rowami	drenami	łąk	stawów			rowami	drenami	łąk	stawów					
					na obszarze w hektarach						na obszarze w hektarach								
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1	referaty na piśmie	50	45						5										w tem ilość zgłoszeń o zdjęcie 15 o wykonanie robót 10
2	inicjatywa									500m		100	15		1	A	B	Józef C. i 20 tow.	przy sposobności ad 3
3	ekspertyzy			1000	50	200	15	10	3	2000	50	200	25	20	4	A	B	Urząd Ziemski N majątek rządowy	
4	zarządzenie zdjęć	20	20	1000	1500	1000	200	100	3										Według dołączonego wykazu przekazano O. Dyrek. R. P. w M.
5	zarządzenie robót	15	15	500	700	1200	20		2										
6	zawarcie umowy	1	1	800		150			1							D	E	Spółka wodna (drenarska) E	z firmą F
7	kontrola robót									300		40			3	G	H	obszar dworski w H.	roboty prowadzi O. Dyrek. R. P. w M.
8	Udział w Komisjach wodnoprawnych	1	1							1500		400		30	4	I	K	Starostwo w N Spółka dren w K	

Załącznik 2.

Inspektor meljoracji w .... Rok ....

WYKAZ ZGŁOSZEŃ O EKSPERTYZY MELJORACYJNE.

Liczba porządkowa	Powiat	Miejscowość (gmina)	Właściciel	Wykonanie ekspertyzy meljoracyjnej						Data	Zdjęcie i projekt			Wykonanie robót			Uwagi
				Data	rodzaj gruntu	ilość sond	Z wnioskiem na meljorację				rodzaj meljoracji	na długości m. b.	na obszarze ha	rodzaj meljoracji	na długości m. b.	na obszarze ha	
							rodzaj	na długości m. b.	na obszarze ha								
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
1	A	B	C							4/II 1921	dre-now.		100				przekazano O. Dyrekcji Rob. Publ.
2	D	E	F							15/II				dre-now.	2000	130	powierzono firmie X w Y na podstawie umowy
3	G	H	I	6/IV	sapy iły	1 2	rowy otw. dre-now.	1000	150 30								do Urzędu Ziemskiego w K

Załącznik 3.

inspektor meljoracji w .... Rok ....

WYKAZ WYKONANYCH ZDJĘĆ

Liczba porządkowa	Powiat	Miejscowość gmina	Właściciel	Rodzaj meljoracyj	Obszar w ha	Długość odpływów m.	Próby ziemi		Rodzaj gruntu		Wykonawca	Koszt zdjęcia	Uwagi
							Ilość sond	Ilość analiz	w glebie	podglebie			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	A	B	Spółka drenar.	drenow.	587	9.400	352	37	gliny piaski sapy	ił	Expozyt B meljor. w C	11.500	
2	D	E obszar dworski	Karol F. właściciel dóbr	drenow.	60	200	15	3	glina	glina	Firma G.	2.000	
3	H	I	Spółka dren.	drenow.	115	1.400	54	5	glina	ił	Bank meljor. w K	3.000	
4	L	Ł	Gmina w L	staw. ryb.	30	300	12	3	piasek	glina	Firma M.	760	

Załącznik 4.

Inspektor meljoracyjny w .... Rok ....

WYKAZ OPRACOWANYCH PROJEKTÓW MELJORACYJNYCH

Liczba porządkowa	Powiat	Miejscowość (gmina)	Właściciel gruntu	Projekt		Kosztorys projektowanych robót													Uwagi
				rodzaj meljoracji	obszar ha	ogólny koszt	w poszczególnych tytułach												
							zdjęcia i projekty	roboty ziemne		materjały		roboty dren.		objekty		nadzór	nieprzewidziane	
								rodzaj	koszt	rodzaj	koszt	rodzaj	koszt	rodzaj	koszt			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
1	A	B	Spółka drenarska	drenowanie			12.000 8.000	wykupno gruntu roboty ziemne zabezpieczenia	....	rurki dren. 5 m. 8 m. 10 m. 13 m.	....	wykop. rowków zasyp. rowków ułożenie rurek	....	mosty stopnie wyloty	....	....		Przekazany Dyrekcji Rob. Publ.
				razem	244.5	1.400000	20.000		20.000		636.700		540.900		31.000	85.900	65.500	
2	C	D	Spółka wodna	osuszanie rowami			. . . . . .	wykup. gruntu roboty ziemne zabezpieczenia	....	drzewo kamień cement				most bel. przepusty rurowe stopnie	....	....		Przesłany do zatwierdzenia do Ministerstwa Rol. i D. P.
				razem	. . .	. . . .	. . .		. . .		. . .		. . .		. . .	. . .	. . .	
3	E	F																

Załącznik 5.

Inspektor meljoracji w .... Rok ....

WYKAZ WYKONANYCH ROBÓT MELJORACYJNYCH.

Liczba porządkowa	Powiat	Miejscowość (gmina)	Właściciel gruntów	meljoracja			wyszczególnienie kosztów wykonanych robót												Uwagi
				rodzaj	obszar projekt (w hektarach)	obszar wykon (w hektarach)	roboty ziemne rodzaj	roboty ziemne koszt	materjały rodzaj	materjały koszt	rob. drenarskie rodzaj	rob. drenarskie koszt	objekty rodzaj	objekty koszt	nadzór rodzaj	nadzór koszt	Różne	Ogółem koszt	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1	A	B	Spółka drenarska	drenowanie			wykup gruntu	6.303.80	rurki	. . .	wykop. rowków	. . . .	mosty	. . .	dozorca	. . .			we własnym zarządzie wykonano
							roboty ziemne	48.198.—		. . .	zasyp. rowków	. . . .	stopnie	. . .	pomoc	. . .			
							zabezpieczenia [1])	37.703.40		. . .	ułożenie rurek	. . . .	wyloty	. . .					[1]) płotki i obsiew skarp.
				razem	58	40		92.2[illegible]4.20		55.587		45.612.60		1.000		13.251	5.106 [2])	21275580	[2]) naprawa oberwisk
2	C	D	Czesław E.	staw rybny	11.5	11.5	rów odpływowy	. . . .	drzewo	. . .			budowa mnichów	. . .	. . .	. . .			Firma F. roboty wykonała
							grobla	. . . .	cement	. . .			budowa upustu	. . .	. . .	. . .	. . .		
				razem	11.5	11.5		. . . .		. . .				. . .	. . .	. . .	. . .		

Załącznik 6.

Inspektor meljoracji w .... w miejscowości ....

Zdjęcia wykonała ...... *Firma A.* ...... gminie ....

Projekt opracowała ...... *w Warszawie* ...... powiecie ....

STATYSTYKA MELJORACJI ROLNEJ

Liczba porządkowa	Zgłoszenie			Zdjęcie wykonano w roku	Projekt opracowano w roku	Zatwierdzenie projektu						Wykonanie robót					Koszt	Uwagi. Skutki meljoracji. Poprawy robót.
	dnia, roku	rodzaj meljoracji	obszar ha			dnia, roku	rodzaj meljoracji	obszar ha	rodzaj gruntu: w glebie	rodzaj gruntu: w podglebiu	Kosztorys	dzień, rok rozpoczęcia	rodzaj meljoracji	dzień, rok ukończenia (przerwy)	na obszarze ha	Firma		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
1	19/1 1907	drenowanie i nawodnienie	12 8	1908	1909	2/12 1909	drenowanie i nawodnienie	7.24 19.03	glina glina	ił torf, piasek	6.700 3.800	1/9 1912 15/9 1913 20/9 1919	drenowanie nawodnienie poprawa nawodnienia szluzy	15/11 1912 20/11 1913	7.24 19.03	Firma B w Warszawie Firma A w Warszawie we własnym zarządzie	6.650 40 4.250 20 1.505 60	wymiana dwóch brusów przy szluzie i uszczelnienie

OKÓLNIK № 469

do P. P. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Delegata Rządu na Ziemię Wileńską

w przedmiocie

komunikowania urzędom wojewódzkim zarządzeń Rady Ministrów i Ministerstwa Skarbu w sprawach personalnych, uposażeń służbowych i emerytalnych.

Ponieważ sprawy budżetowo-rachunkowe i kasowe całego urzędu wojewódzkiego, jak również sprawy personalne urzędników urzędu wojewódzkiego i urzędów województwu podległych załatwiają w urzędach wojewódzkich wydziały budżetowo-gospodarczy oraz prezydjalny—Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zawiadamia, iż w myśl okólnika Prezydjum Rady Ministrów № 69 nie będzie w przyszłości wydawało okólników w sprawach ogólnych, dotyczących uposażeń służbowych i emerytalnych oraz ogólnych spraw personalnych, normowanych zarządzeniami Rady Ministrów względnie Ministerstwa Skarbu.

Sprawy te będą normowane w sposób ogólny przez okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Warszawa, dnia 31 lipca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 470

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Krakowskiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Delegata Rządu dla ziemi Wileńskiej oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

podwyższenia dodatków miesięcznych i wyrównawczych dla funkcjonarjuszów państwowych, począwszy od dnia 1 sierpnia 1922 r aż do odwołania.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 21 lipca 1922 r. uchwaliła przyznać funkcjonarjuszom państwowym, mającym stałą siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, począwszy od dnia 1 sierpnia 1922 r aż do odwołania:

a) miesięczny dodatek w wysokości 80% uposażenia miesięcznego, zamiast miesięcznego dodatku w wysokości 60% uposażenia miesięcznego, unormowanego uchwałą Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1922 r. (okólnik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych № 447 z dnia 30 czerwca 1922 r.)

b) wyrównawczy dodatek w wysokości 70% uposażenia miesięcznego, zamiast wyrównawczego dodatku w wysokości 50% uposażenia miesięcznego, unormowanego uchwałą Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1922 r. (okólnik Min. Rol. i D. P. № 451 z dnia 3 lipca 1922 r.).

W związku z powyższą uchwałą Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 21 lipca 1922 r. № 1971/1 Pr. W. Adm. zarządziło wypłatę powyższych dodatków w dniu 1 sierpnia 1922 r. równocześnie z wypłatą uposażenia za sierpień 1922 r., następnie zaś aż do odwołania w dniu pierwszym każdego miesiąca równocześnie z wypłatą uposażenia za odnośny miesiąc.

Uprawnionymi do otrzymania przyznanych dodatków są funkcjonarjusze państwowi pobierający uposażenie w myśl postanowień ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ustaw R. P. № 65 poz. 429—436), jak również pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie ustalono zgodnie z zasadami, zawartemi w ustępie 3 zarządzenia Prezydjum Rady Ministrów z dnia 3 marca 1921 r. № 3868, o ile wymienieni zajmują stałe stanowiska służbowe na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i pozostają w czynnej służbie państwowej w dniu płatności dodatku.

Wyłączeni są natomiast pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonarjusza spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, dalej pracownicy sezonowi i czasowi, wreszcie z pośród funkcjonarjuszów odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym, funkcjonarjusze samotni.

Młodocianym pracownikom poniżej lat 18, należącym do kategorji niższych funkcjonarjuszów, należy wypłacać tytułem dodatku miesięcznego 80%, zaś tytułem dodatku wyrównawczego 70% pobieranego przez nich faktycznie uposażenia.

Przy wymiarze dodatku miesięcznego w wysokości 80% uposażenia, jak również dodatku wyrównawczego w wysokości 70% uposażenia, należy uwzględniać zgodnie z dotychczasowymi przepisami, a to: płacę zasadniczą, dodatek za wysługę lat, dodatek za studja wyższe, dodatek drożyźniany do płacy zasadniczej wraz z dodatkiem wyrównawczym dla Warszawy i Łodzi oraz dodatek funkcyjny za kierownictwo, ponadto dla nauczycielstwa szkół średnich ogólno-kształcących i zawodowych również dodatek za trzechlecia i dodatki dla dyrektoratów i wizytatorów powyższych szkół, zaś dla sędziów i prokuratorów dodatki starszeństwa. Wszelkie inne dodatki, w szczególności dodatek kresowy nie wchodzą natomiast w rachubę przy wymiarze wyżej wymienionych dodatków.

Wydatek spowodowany wypłatą dodatków wyżej wymienionych należy księgować na § 1 poz. 1 c, 2 c, 3 c i 4 c pod nazwą: „Doraźne zasiłki" w budżecie właściwego resortu, w szczególności zaś wydatek odnoszący się do dodatków za kierownictwo oraz dyrektorskich i wizytatorskich należy księgować na § 1 poz. 1 c..

Jednocześnie Rada Ministrów uchwaliła przyznać wszystkim emerytowanym cywilnym funkcjonarjuszom państwowym, sędziom i prokuratorom

oraz wojskowym zawodowym, otrzymującym zaopatrzenie ze Skarbu Państwa na zasadzie obowiązujących ustaw emerytalnych — bez względu na ich miejsce zamieszkania — począwszy od dnia 1 sierpnia 1922 r. aż do odwołania, zamiast dodatku miesięcznego, wypłacanego na zasadzie uchwały Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1922 r. (okólnik M. R. i D. P. № 447 z dnia 30 czerwca 1922 r.) miesięczny dodatek zależny od wysokości pobieranego zaopatrzenia wraz ze wszystkiemi dodatkami, który wynosi

a) 14.000 mk. dla osób otrzymujących 20.000 mk. zaopatrzenia miesięcznie,

b) 7.000 mk. dla osób otrzymujących ponad 20.000 mk. zaopatrzenia miesięcznie.

Według powyżej powołanego okólnika Ministerstwa Skarbu dodatek w powyższej wysokości przysługuje też wdowom i sierotom po wyżej wymienionych osobach, z tem jednak ograniczeniem, że suma dodatku, przyznana wdowie i sierotom, nie może przekraczać łącznej kwoty 14.000 mk.

Osobom, pobierającym dary z łaski lub renty kolejowe (inwalidzi kolejowi), których łączna kwota zaopatrzenia wraz ze wszystkiemi dodatkami drożyźnianemi nie przekracza miesięcznej kwoty 10.000 mk., przyznaje się dodatek w kwocie 7.000 mk., z tem ograniczeniem, że suma dodatku, przyznana wdowie i sierotom nie może przekraczać kwoty 7.000 mk.

Wyłączone od powyższych dodatków są osoby, pobierające zaliczkowo ze Skarbu Państwa zaopatrzenie emerytalne na rachunek państw obcych, wdowy i sieroty, będące na służbie państwowej lub samorządowej, a pobierające zaopatrzenie emerytalne z tytułu służby męża względnie ojca lub matki, jakoteż osoby, którym przyznano w drodze łaski zaopatrzenie emerytalne według pewnych stopni służbowych, względnie stopni płac.

Nadmienia się, że powyższy dodatek należy wypłacić tym tylko emerytom, względnie pozostałym po nich wdowom i sierotom, którzy pobierają zaopatrzenie emerytalne (emeryturę, pensję wdowią, sierocą, dar z łaski lub rentę kolejową) przynajmniej od dnia płatności dodatku, względnie nabyli najpóźniej w dniu płatności dodatku prawo do zaopatrzenia emerytalnego, lecz go dotychczas nie zrealizowali.

Miesięczny dodatek dla emerytów (względnie wdów i sierot), należy wypłacić w dniu 1 sierpnia b. r. równocześnie z wypłatą zaopatrzenia emerytalnego (emerytury, pensji wdowiej, sierocej, daru z łaski lub renty kolejowej), następnie zaś aż do odwołania, równocześnie z wypłatą zaopatrzenia za odnośny miesiąc.

Wydatek spowodowany z tego tytułu należy zarachować w budżecie Ministerstwa Skarbu w dziale 4 § 1 a „Doraźne zasiłki cywilne", o ile dotyczy zaopatrzenia emerytalnego cywilnego, względnie w § 2 a „Doraźne zasiłki wojskowe", o ile wydatek dotyczy wojskowego zaopatrzenia emerytalnego.

Sumy wypłacone tytułem powyższych dodatków czynnym pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, ewentualnie emerytom, wdowom i sierotom, zakomunikują Panowie Wydziałowi Budżetowo-Rachunkowemu Ministerstwa w terminie do 15 każdego miesiąca, celem sporządzenia odpowiedniego wykazu dla Ministerstwa Skarbu.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 4 sierpnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 471

do P. P. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Delegata Rządu dla Ziemi Wileńskiej, oraz Kierowników podległych Ministerstwu Urzędów i zarządów państwowych dóbr w Żywcu i Cieszynie

w przedmiocie

sposobu komunikowania urzędom (Inspektoratom) skarbowym sum podatku dochodowego, potrąconego z uposażenia służbowego funkcjonarjuszów państwowych.

Przepis części drugiej art. 28 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 232) w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym ma na celu umożliwienie władzom skarbowym:

1) nadzoru nad spełnieniem przez służbodawców obowiązku potrącenia podatku dochodowego;

2) sprawdzania prawidłowości dokonanych potrąceń;

3) rejestracji wpływów podatku dochodowego, pobieranego drogą potrącenia.

Z uwagi na powyższe i ze względu na to,

1) że sporządzanie przez władze i urzędy państwowe wykazów, względnie odpisów list płac celem załączenia ich przy wypłatach do Kas Skarbowych mogłoby pociągnąć za sobą:

a) żądanie zwiększenia personelu władz i urzędów państwowych

b) duże wydatki na potrzebne formularze wykazów, względnie odpisów list płacy,

2) że personel władz i urzędów państwowych, zajęty przy likwidacji poborów jest osobiście odpowiedzialny za należyte obliczenie zarówno poborów, jak i potrąceń;

3) że możliwość pomyłek lub nadużyć przy obliczaniu i potrącaniu podatku dochodowego, pobieranego w drodze potrącenia przez władze i urzędy państwowe, jest minimalna;

4) że listy płacy, jako dowody pieniężne, podlegają sprawdzeniu przez powołane do tego specjalnie wydziały lub oddziały rachunkowe oraz przez organa Izby Kontroli Państwa.

Ministerstwo Skarbu w okólniku swym z dnia 27 czerwca 1922 r. № Dep. Podat 446/V, wystosowanem do wszystkich Izb Skarbowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego oraz do Dyrekcji Skarbu w Cieszynie udzieliło następującego wyjaśnienia:

Od władz i urzędów państwowych nie należy przy wpłacie do Kasy Skarbowej sum potrąconego podatku dochodowego — domagać się załączenia wykazu, względnie odpisu listy płacy, przewidzianych w art. 28 powołanej na wstępie ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. ani też żądać wymieniania nazwisk pracowników i wyszczególnienia sum wypłaconych i potrąconych każdemu pracownikowi z osobna, o ile odnośna władza lub urząd państwowy zezwalać będzie osobom, delegowanym przez wła-

dze skarbowe do sprawdzenia na miejscu prawidłowości dokonanych potrąceń, na przejrzenie u siebie list płacy i o ile przy uskutecznianiu wpłat potrąconego podatku dochodowego do Kasy Skarbowej, właściwej dla tego urzędu (Inspektoratu) skarbowego, w okręgu którego pracownicy zamieszkują, względnie mają siedzibę służbową, załączy wyciąg z listy płacy, wykazujący:

1) ogólną sumę podatku dochodowego, potrąconego osobom, zamieszkałym w okręgu danego urzędu (Inspektoratu) skarbowego;

2) kwotę jaka z ogólnej sumy potrąconego podatku przypada na podatek potrącony osobom zamieszkałym w każdem z miast, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 2, poz. 6 z roku 1922) o zasileniu funduszów miejskich i o karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego (w kwocie jednej, ale oddzielnej dla każdego z takich miast, położonych w obrębie urzędu (Inspektoratu) skarbowego),

3) kwotę podatku potrąconą osobom, mieszkającym poza obrębem Rzeczypospolitej Polskiej.

Nadmienia się przytem, że nadzór nad przestrzeganiem przepisów art. 28 powyższej ustawy przez centralne władze państwowe, wpłacające potrącony od swych pracowników podatek dochodowy bezpośrednio do Centralnej Kasy Państwowej,ześrodkowywać się będzie w wydziale rachuby Ministerstwa Skarbu.

Przy takich wpłatach do Centralnej Kasy Państwowej wystarczy podanie w wyciągu ogólnej sumy podatku potrąconego przez Centralną władzę.

W powołaniu się na okólnik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych № 443 z dnia 17 czerwca 1922 r. podaję Panom powyższe przepisy do wiadomości i stosowania.

Warszawa, dn. 8 sierpnia 1922 r.

Kierownik Ministerswa
Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 472

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Delegata Rządu dla Ziemi Wileńskiej oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

komunikowania sum wypłacanych pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych tytułem jednorazowego (miesięcznego) i wyrównawczego dodatku.

W okólnikach o wpłaceniu funkcjonarjuszom państwowym jednorazowego (miesięcznego) i wyrównawczego dodatku Ministerstwo zarządziło, aby Panowie w oznaczonym terminie komunikowali Wydziałowi Budżetowo-Rachunkowemu Ministerstwa sumy wypłacone tytułem powyższych dodatków czynnym pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych—ewentualnie emerytom, wdowom i sierotom — celem sporządzenia odpowiedniego wykazu dla Ministerstwa Skarbu, dla którego dane te są niezbędne przy opracowaniu dodatkowej ustawy skarbowej.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu w piśmie z dnia 17 czerwca 1922 r. № 1309/D. P. Wydz. Adm. uprasza o nadesłanie w możliwie najkrótszym terminie wykazu sum, wypłaconych tytułem wyżej wspomnianych dodatków na zasadzie odnośnych uchwał Rady Ministrów w czasie od 1 stycznia 1922 r. i o utrzymanie na przyszłość dokładnej ewidencji wpłaconych z tego samego tytułu sum.

W powołaniu się przeto na wyżej wspomniane pismo Ministerstwa Skarbu i ze względu na to, że niektóre z urzędów podwładnych nie przedłożyły odnośnych sprawozdań — względnie przesłały do Ministerstwa Skarbu bezpośrednio — polecam Panom, ażeby w nieprzekraczalnym terminie do dn. 15 sierpnia 1922 r. przedstawili do Wydziału Budżetowo Rachunkowego, niezależnie od przysłanych już dotychczas sprawozdań, sumaryczne wykazy sum wypłaconych pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w czasie od 1 stycznia do końca lipca 1922 r. w przyszłości zaś najpóźniej do 15-go dnia każdego miesiąca kumunikowali temuż Wydziałowi żądane sumy w celu sporządzenia ogólnego zestawienia dla Ministerstwa Skarbu.

Proszę Panów o ścisłe i terminowe wykonanie niniejszego zarządzenia.

Warszawa, dnia 8 sierpnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 473

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelnika Wydziału Budżetowo-Rachunkowego, Naczelnika Wydziału Pomocy Rolnej, Wojewodów: Białostockiego, Krakowskiego, Kieleckiego, Lubelskiego Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Delegata Rządu dla Ziemi Wileńskiej oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstu urzędów

w przedmiocie

przyjmowania banknotów w charakterze depozytów.

Jak to wynika z pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 18 lipca 1922 r № D. K. 3462/I władze państwowe w bardzo wielu wypadkach przechowują u siebie banknoty w zamkniętych kopertach, przyjęte w charakterze depozytów, wskutek czego znaczne ilości środków obiegowych są wycofane z obiegu, co przyczynia się do sztucznego powiększenia cyfry emisj banknotów.

Podzielając słuszność poglądu Ministerstwa Skarbu, wyrażonego w powołanem wyżej piśmie, zwracam uwagę, że banknoty w charakterze depozytów mogą być przyjmowane tylko w depozycie sądowym i to jedynie wówczas, gdy są one potrzebne w przewodzie sądowym, jako dowody rzeczowe. W innych wypadkach przechowywanie banknotów w zamkniętych kopertach jest niedopuszczalne Przyjęte zaś sumy winny być zarachowane kasowo na zasadach ogólnych.

Proszę Panów o ścisłe przestrzeganie postanowień w niniejszym okólniku zawartych.

Warszawa, dnia 8 sierpnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 474

do PP. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Magistratu m. st. Warszawy

w przedmiocie

zmiany okólnika № 397, dotyczącego przyznawania odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz lub padłe po szczepieniach zarządzonych przez te władze oraz za zniszczone przy tłumieniu chorób zaraźliwych przedmioty.

W porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zmienia się punkt 3 okólnika z dnia 11 stycznia 1922 r. № 397, który otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie przyznania odszkodowania urząd wojewódzki równocześnie z wydaniem orzeczenia zarządza wypłatę odszkodowania, przesyłajac na

odpisie orzeczenia odpowiednie polecenie wydziałowi budżetowo-gospodarczemu urzędu wojewódzkiego.

Wydział budżetowo-gospodarczy przesyła asygnatę na wypłatę odszkodowania do odnośnej kasy skarbowej, zaś talon asygnaty do starostwa, które wręcza poszkodowanemu talon za należycie ostemplowanem pokwitowaniem.

Magistrat m. st. Warszawy, któremu Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych na żądanie udziela osobnych zaliczeń na cele odszkodowań, winien wyliczyć się z każdorazowego zaliczenia w trybie dotychczasowym".

Warszawa, dnia 16 sierpnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

Dyrektor Departamentu Weterynarji.
Dalkiewicz.

OKÓLNIK № 475

do PP. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego

w przedmiocie

zmiany norm gruntów, wyłączonych z majątków państwowych, pozostających pod zarządem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych na cele szkolnictwa.

Stosownie do postanowienia art. 3 Ustawy z dn. 17 lutego 1922 o budowie publicznych szkół powszechnych (Dz. Ust. R. P. № 18 poz. 144) wskazane w okólniku Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych № 308 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1921 r. № 13) normy gruntów, wydzielanych z majątków państwowych na cele szkolnictwa powszechnego, ulegają następującym zmianom:

Grunt, przeznaczony pod szkołę, wraz z boiskiem i z ogrodem szkolnym, winien wynosić dla szkoły jednoklasowej 0,56 ha (1 morgę), dla szkół 4 i 5 klasowych 0.85 ha ($1^1/_2$ morgi); ogólny obszar wydzielonych gruntów dla powyższego typu szkół powiększy się w ten sposób o 0,28 ha ($^1/_2$ morgi) t. j. do 1.68, 5. 52 i 6.44 ha (3, $9^1/_2$ i $11^1/_2$ morgów).

Normy ustalone dla szkół 2, 3, 6, 7 klasowych pozostają bez zmiany.

Prócz wydzielania gruntów pod szkoły oraz deputatów dla nauczycieli, należy wydzielać również grunta pod domy mieszkalne dla nauczycieli, licząc po 500 mtr. kwadratowych na każde mieszkanie.

Na gruntach państwowych, przeznaczonych w myśl okólnika Min Rolnictwa i D. P. z dn. 4.VI 21 r. № 308 na cele szkolne, należy zezwalać na budowy publicznych szkół powszechnych.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 476

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i Inspektora Kancelarji Głównej

w przedmiocie

załatwiania pism Ministerstwa Spraw Zagranicznych, zawierających interwencje przedstawicielstw państw obcych w Rzeczypospolitej Polskiej.

Wyjaśniając okólnik № 389 w przedmiocie trybu załatwiania pism Ministerstwa Spraw Zagranicznych (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 28 z r. 1921) zwracam uwagę, że podany w tym okólniku tryb załatwiania pism Ministerstwa Spraw Zagranicznych tyczy się nie wszystkich wogóle pism tego Ministerstwa, nadsyłanych do Ministerstwa Rolnictwa i D. P., lecz jedynie tych, które zawierają interwencje przedstawicieli państw obcych w Rzeczypospolitej Polskiej.

Wszystkie inne pisma Ministerstwa Spraw Zagranicznych kierowane będą odtąd wprost do właściwych departamentów i wydziałów, gdzie winny być załatwiane bez pośrednictwa Wydziału Prezydjalnego.

Warszawa, dn. 26 sierpnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

№ 18522

Cena 500 mk.